

«سالن ۴» نخستین تجربه سینمای بلند شماست. چه شد تصمیم گرفتید اولین فیلمتان را درباره جنوب شهر و معضلات اجتماعی بسازید؟

من خودم فرزند جنوب شهرم. در همان محله‌ها بزرگ شدم، همان‌جا نفس کشیدم، همان خشم و محرومیت را تجربه کردم. همیشه آرزو داشتم که روزی بتوانم تصویری واقعی از بچه‌های جنوب شهر ارائه کنم؛ تصویری بدون روتوش. سال‌ها فیلم کوتاه ساختم؛ همواره دغدغه‌ام اجتماع بوده. اما می‌خواستم اولین فیلم سینمایی‌ام را تمام قد وقف مردم محله خودم کنم؛ قشری از جامعه که همیشه در حاشیه قرار گرفته‌اند.

البته از همان ابتدا مشکلات شروع شد. بخش‌هایی از فیلم را حذف کردند، بعضی نمایش‌ها را گرفتند. ما می‌خواستیم حرف‌های بچه‌های جنوب را بی‌پرده بزنیم، اما اختیار بیان آزادانه از ما گرفته شد. با این حال تلاش کردیم زبان فیلم دقیقاً همان زبان بچه‌های همان کوچه‌ها باشد.

جذب سرمایه برای فیلم اول بسیار سخت است. چگونه با روح‌الله حجازی آشنا شدید و ایشان را مجاب کردید تهیه‌کنندگی را بپذیرد؟

من نزدیک به بیست سال است در این حوزه کار می‌کنم؛ چه در تئاتر چه در سینما. رزومه‌ام مشخص است و قابل تحقیق؛ جوایز جهانی متفاوتی دارم. بدون اینکه بخواهم از خودم تعریف کنم، هر تهیه‌کننده‌ای وقتی این سابقه را ببیند، می‌تواند نتیجه بگیرد که با کارگردان بی‌تجربه طرف نیست.

آقای روح‌الله حجازی همراه با علی مردانه (مجری طرح) و سعید دلوری (مدیر تولید) واقعا برای این پروژه زحمت کشیدند. حرف از حمایت که می‌شود، باید از این عزیزان یاد کرد. ما تلاش کردیم در نهایت فیلمی آبرومند ارائه بدهیم و خوشبختانه اغلب مخاطبانی که از سالن خارج می‌شوند، رضایت دارند.

فیلم پر از لحظات تنش و بحرانی است و واقعیت‌های تلخ اجتماعی را بی‌واسطه نشان می‌دهد. نترسیدید برچسب سیاسی-اجتماعی بخورید؟

ترس؟ برچسب‌ها از قبل آماده بود! نسخه‌ای که امروز روی پرده است، نسخه قیچی شده است. اما چیزی که بیشتر ناراحت‌کننده می‌کند این است که یک فیلم مستقل، با همه جنگ و زحمتش، بدون حتی یک پشتیبان رها می‌شود. نه شبکه ماهواره‌ای خریدیم که تبلیغ کنند، نه بازیگرانی داشتیم که با حاشیه‌سازی جلب توجه کنند، نه در جشنواره کسی فریاد بزند که دیده شویم. ما شریف ساختیم. شریفی که گویا از مد افتاده است. تنها پشت ما مردم هستند؛ همین.

چرا تبلیغات نداشتید و حتی در اکران هم محدود شدید؟

صادقانه بگویم؛ چون پول نداشتیم. در به در دنبال سرمایه‌گذار رفتیم. به در خانه‌ها زدیم، به اشخاصی پیام دادیم که شاید در شأن‌مان نبود. اما مردم و سرمایه‌گذاران می‌گویند شرایط اقتصادی خراب است و اعتماد نداریم. وقتی ارگانی پشت نیست، تبلیغ هم نداری. وقتی وابسته نیستی، دیده هم نمی‌شوی. این رسم سینمای مستقل است.

با سانسورها چطور کنار آمدید؟ نتیجه نهایی چقدر به ایده شما نزدیک است؟

قطعا نسخه ایده‌آل من نیست. اما همین که تماشاگر متوجه می‌شود چه چیزهایی حذف شده، یعنی کار ما دیده شده. مردم می‌گویند سال‌ها بود یک فیلم اجتماعی واقعی ندیده بودیم. حتی مقایسه می‌کنند با فیلم‌های میلیاردی این روزها و می‌گویند «سالن ۴» شجاعانه‌تر و شریف‌تر است. من تنهایی بار سنگین این فیلم را کشیدم و همین رضایت مخاطب برایم بزرگ‌ترین دستاورد است.

انتخاب بازیگران با وجود محدودیت مالی، کار سختی بود. چطور قانع‌شان کردید؟

واقعا دوستانه پای کار آمدند. دستمزدها در حد هدیه

گفت‌وگوی صبا با عوامل فیلم سینمایی «سالن ۴»

سینمای مستقل زخمی است اما هنوز می‌جنگد

حرف‌هایی از بچه‌های جنوب شهر که سانسور شد!

حسین ترک‌جوش کارگردان:

وقتی وابسته نیستی دیده هم نمی‌شوی!

حسین ترک‌جوش با «سالن چهار» نه تنها به‌عنوان کارگردان تازه‌نفس وارد سینما شده، بلکه بی‌پروا علیه فراموشی دست‌به‌کار شده است. او از دل جنوب شهری برخاسته که رنج‌هایش را روی شانه دارد و همان رنج‌ها را به تصویر کشیده؛ بی‌سانسور، بی‌آرایش و بی‌تعارف. ترک‌جوش می‌گوید فیلمش نه برای فرش قرمز ساخته شده و نه برای رضایت پشتیبانان رسمی؛ این فیلم برای مردم است و درباره کسانی که سهمی از دیده شدن ندارند. گفت‌وگو با او آینه‌ای است از مصائب سینمای مستقل؛ سینمایی که با وجود خستگی، هنوز ایستاده و می‌جنگد تا حقیقت فراموش نشود.

معصومه دهقان گفت‌وگو

«سالن چهار» نخستین تجربه بلند حسین ترک‌جوش در مقام کارگردان، روایتی صریح و بی‌پرده از زندگی در حاشیه شهر است؛ جهانی واقعی که معمولاً سینما ترجیح می‌دهد از آن فاصله بگیرد. فیلم در شرایطی ساخته شده که جذب سرمایه، دسترسی به امکانات و حتی تضمین اکران، برای گروه سازنده به میدانی سخت و نابرابر تبدیل شد. با این حال، ترک‌جوش و تیمش کوشیده‌اند صدای مردمی باشند که سال‌هاست از قاب رسمی حذف شده‌اند؛ صدایی برای نسلی خشمگین، خاموش و نادیده. در این پرونده، خبرنگار روزنامه صبا با کارگردان و همچنین دو تن از بازیگران فیلم (تینو صالحی و امین رسول‌پناه) به گفت‌وگو نشستند تا از چالش‌های پشت صحنه، اهمیت روایت واقعیت‌های اجتماعی و تلاش سینمای مستقل برای زنده ماندن بیشتر بدانند. گفت‌وگوهایی که تصویری روشن از وضعیت امروز سینمای اجتماعی ایران ارائه می‌کنند؛ سینمایی خسته اما هنوز زنده، زخمی اما همچنان شریف.